

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3206/2023-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Jadranki Liović Merkaš, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Slavena Suknaić iz Zagreba, Draškovićeve 8, OIB: 42383848950, zastupane po punomoćnici Ireni Blauhorn, odvjetnica u Karlovcu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupane po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri iz Zagreba, radi isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene dana 14. travnja 2026. u nazočnosti zamjenice punomoćnice tužitelja Mateje Figlić, odvjetničke vježbenice i zamjenice punomoćnika tuženika Darie Petričević, odvjetničke vježbenice, dana 26. svibnja 2026., temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 04/08, 84/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), dalje ZPP-a,

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženoj Zagrebačkoj banci d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Slavenu Suknaiću iz Zagreba, Draškovićeve 8, OIB: 42383848950, 33.072,59 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 27. siječnja 2016. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanom za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, kao i nadoknaditi mu prouzročeni parnični trošak u iznosu 8.063,81 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje

posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke od 26. svibnja 2026. do isplate, sve u roku 15 dana.

II Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja za isplatom 15.964,51 EUR zajedno s traženim zateznim kamatama na taj iznos od 27. siječnja 2016. do isplate, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 9. studenog 2007. zaključio s tuženikom Ugovor o kreditu broj 7103922011 prema kojem mu je tuženik stavio na raspolaganje 385.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju tuženika, na dan isplate kredita, s rokom otplate na 29 godina. Ističe da je predmetnim ugovorom ugovorena valutna klauzula u CHF, temeljem koje je zadužen po tečaju CHF, iako se o istoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Poziva se na utvrđenja iz predmeta kolektivne zaštite potrošača Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/2012 u kojem je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli. Navodi da mu je tuženik dužan, po osnovi stjecanja bez osnove, vratiti sve što je on platio povrh onoga što je bio dužan platiti, odnosno preplaćenu razliku anuiteta koja je nastala zbog rasta tečaja CHF. Ističe da je 25. siječnja 2016. s tuženikom zaključio Dodatak ugovoru o kreditu broj 7103922011 kojim je provedena konverzija kredita u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, te je čl. 5 Dodatka Ugovoru utvrđeno da tražbina tužitelja prema tuženoj na dan provedene konverzije iznosi 103.664,64 kn, te je navedeni kredit tužitelju isplaćen kroz kasnije umanjeње anuiteta. Iako je tužitelj konvertirao kredit i na ime te konverzije dobio određenu isplatu njegovo potraživanje nije u cijelosti isplaćeno slijedom čega ustaje s tužbom protiv tuženika za vraćanjem onog što je primio na osnovu ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli o CHF, te u tužbenom zahtjevu konačno uređenom u podnesku od 7. kolovoza 2024. (stranica 262-263 spisa) potražuje pretplatu s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, obračunatih zateznih kamata i razlike glavnice u ukupnom iznosu 49.037,08 EUR sa zateznim kamatama od 27. siječnja 2016. do isplate, uz naknadu troška postupka.

2. Tuženik, u odgovoru na tužbu od 19. lipnja 2023., čini neprijepornim da su stanke zaključile 9. studenog 2007. Ugovor o namjenskom kreditu, kao i 25. siječnja 2016. Dodatak Ugovoru o kreditu. Oспорava status potrošača tužitelju, te ističe da predmetni Ugovor o kreditu nije potrošački kredit. Ističe prigovor zastare. Navodi da je konverzija kredita provedena sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju čime su stranke izmijenile osnovni ugovor na način da je tužitelju kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR čime je položaj tužitelja izjednačen s položajem koji bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Ističe da je Zakonom točno bilo propisano na koji način se vršila konverzija iz CHF u EUR kao i način na koji je potrebno izvršiti provjeru izračuna konverzije te obavijestiti potrošača o tome, što je tuženik i učinio. Navodi da je konverzija kredita isključena od ispitivanja poštenosti te su stoga svi učinci konverzije isključeni iz primjene Direktive i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača. Ističe da je Dodatak ugovora o kreditu zaključen između stranaka kao

pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je. Dodatkom ugovora o kreditu stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove. Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita. Oспорava tijek zateznih kamata. U podnesku od 27. kolovoza 2024. protivi se preinaci tužbenog zahtjeva, te za slučaj da sud istu dopusti ističe prigovor zastare na preinačeni dio. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan uz naknadu parničnog troška.

3. Sud je proveo dokaze: pročitao je Ugovor o namjenskom kreditu od 9. studenog 2007. (stranica 6-12 spisa), Dodatak ugovoru o kreditu od 25. siječnja 2016. (stranica 15-20 spisa), obavijest o izračunu efekta konverzije (stranica 21-34 spisa), prijepis knjigovodstvene kartice (stranica 45-56 spisa), pregled promjena kamatnih stopa (stranica 57 spisa), promete po kreditu / specifikacija uplata (stranica 58-67, 112-121 spisa), izvještaj o kalkulator za provedbu konverzije kredita (stranica 129-131 spisa), obavijest o novostima u utvrđivanju visine kamatne stope (stranica 133 spisa), financijskim vještačenjem po Darku Prpiću, stalnom sudskom vještaku (stranica 226-237 spisa), njegovim pisanim očitovanjem (stranica 260-261 spisa), te je saslušan tužitelj (stranica 268-269 spisa).

4. Druge dokaze sud nije provodio, jer se provođenje drugih dokaza nije ukazalo potrebitim za donošenje odluke u smislu čl. 8. ZPP-a.

5. Među strankama nije prijeporno:

- da su 9. studeni 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj 7103922011 po kojem je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje 385.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju Banke, na dan isplate kredita,
- da je rok otplate 29 godina, s korištenjem kredita najkasnije do 9. svibnja 2008. radi izgradnje kuće, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora,
- da je ugovorena redovna kamatna stopa u visini 5,05% godišnje, promjenjiva,
- da su sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu od 25. siječnja 2016. po kojem su stranke provele postupak konverzije iz kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR,
- da je u čl. 2. Dodatka Ugovoru navedeno da je tužitelj prihvatio izračun konverzije u kredit s valutnom klauzulom u EUR sa stanjem na dan 30. rujna 2015.,
- da iznos preostale glavnice na taj dan iznosi 205.521,21 EUR, kao i da iznos preplate iznosi 13.758,13 EUR, te da će se isti koristiti za namirenje budućih anuiteta u visini do 50%, sve dok se ne iskoristi.

6. Prijeporno je:

- status potrošača tužitelja,
- jesu li odredbe navedenog Ugovora o kreditu, koje određuju visinu mjesečnog anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF, ništetne, pa posljedično tomu,
- je li tužitelj preplatio svoje dugovanje po Ugovoru o kreditu do sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu od 25. siječnja 2016.
- osnovanost i visina tužbenog zahtjeva,
- zastara tražbine tužitelja.

7. Na pravni odnos stranaka se primjenjuju se odredbe čl. 96.-102. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07 i 79/09), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a prilikom ocjene poštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli treba primijeniti čl. 5. Direktive 93/13/EEZ.

8. Među strankama nije prijeporno ni da je, sukladno čl. 502. a ZPP, vođen sudski postupak radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača - korisnika kredita protiv više banaka, među ostalim i tuženika, pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, u kojem je sud donio presudu 4. srpnja 2013. posl.br. P-1401/2012, kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima te koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe, tako da je ugovorena valutna klauzula kojom je glavnica vezana uz valutu CHF, a da prije zaključenja ugovora nije potrošače informirao o svim bitnim parametrima za donošenje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, te je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o potrošačkim kreditima i koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na neizvjesnosti iznosa glavnice koju je potrošač u obvezi vratiti te jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama važećeg ZZP, ovo u razdoblju do 6. kolovoza 2007., i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007., pa nadalje, protivno odredbama članaka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09, dalje: ZZP/07), te suprotno odredbama u pojedinom razdoblju važećeg Zakona o obveznim odnosima.

9. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu, koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva, potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike posl.br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., a Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalih, i revizija tuženika protiv navedene presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

10. Glede povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutnu klauzulu kojom je glavnica vezana uz valutu CHF, za istaknuti je da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske presudom posl.br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. preinačio prvostupanjsku presudu i odbio ovaj dio tužbenog zahtjeva, te je Vrhovni sud Republike Hrvatske odlukom broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o odbijanju ovog dijela tužbenog zahtjeva.

11. Međutim, Ustavni sud Republike Hrvatske je odlukom broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. ukinuo presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je odbijen zahtjev usmjeren na utvrđenje da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu, nakon čega je Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem broj Revt-575/2016-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutnu klauzulu u CHF, te je potom Visoki trgovački sud Republike Hrvatske 14. lipnja 2018. donio presudu posl.br. PŽ-6632/2017, kojom je odbijena u tom dijelu, između ostalih, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.

12. Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom posl. br. Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-6632/2017 i u dijelu kojim je utvrđena povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu CHF uz koju je vezana glavnica.

13. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, korisnika kredita odlučeno je da je tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i Ugovor koji je predmet ovog postupka) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, a da pritom tuženik potrošače nije u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima, kao i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, te je odlučeno i da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula u valuti CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora, tuženik, kao trgovac, i korisnici kredita, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali o pojedinim ugovornim odredbama, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, odnosno svim rizicima takvog pravnog posla, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na neizvjesnosti iznosa glavnice kredita kojeg je potrošač kao dužnik imao obvezu vratiti banci.

14. U odnosu na istaknuti prigovor zastare ističe se da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. izrazio stajalište da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl. 241. ZOO, te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kondicijski zahtjev zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina pa je tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača koja je podnesena 4. travnja 2012., prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka prekinula je zastarijevanje. Presuda u kolektivnom sporu u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu je postala pravomoćna 13. lipnja 2014., a u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF je postala pravomoćna 14. lipnja 2018. Individualnu je tužbu tužitelj u ovom predmetu podnio 4. svibnja 2019., dakle očito prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka za individualne restitucijske zahtjeve koji počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača, i koji je istekao 14. lipnja 2023., slijedom čega istaknuti prigovor zastare nije osnovan. Osim toga, prilikom donošenja odluke o pitanju zastare u konkretnim predmetima treba cijeliti i da je Republika Hrvatska postala punopravnom članicom Europske unije 1. srpnja 2013., od kada pravo Europske unije čini dio njezinog pravnog poretka i mora se primjenjivati, dapače to pravo je nadređeno onom nacionalnom. Takva obveza primjene prava Europske unije postoji u odnosu na sve one pravne odnose koji su u području primjene prava Europske unije, a koji odnosi su nastali nakon ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju.

15. Tuženik je u ovom postupku tvrdio da je tužitelj bio na valjan način informiran o rizicima ugovaranja kredita s valutnom klauzulom vezanom uz valutu CHF i mogućim promjenama iznosa anuiteta uslijed promjene kamatne stope i tečaja, s tim da je neosnovano osporio da se radi o potrošačkom kreditu, ali navedena okolnost proizlazi iz iskaza tužitelja, koji je sud u cijelosti prihvatio kao logičan i uvjerljiv, a iz kojega proizlazi da mu je trebao kredit za adaptaciju kuće, te mu je nakon razgovora sa službenikom tuženika rečeno da ne ispunjava uvjete za kredit u valuti EUR, već za kredit u valuti CHF. Njemu to nije bilo ništa neobično budući da je njegova supruga od ranije imala kredit za vozio u valuti CHF i nikakvih neugodnih iskustava nisu imali. Pripremljeni Ugovor od strane tuženika je pročitao i vidio je da je ugovorena i promjenjiva kamatna stopa, no međutim, uopće nije očekivao da bi mjesečni anuiteti mogli neuobičajeno visoko rasti, niti je bio upozoren na tu mogućnost. Osobna bankarica ga nije upozorila na rizike koje preuzima ugovaranjem te valute. Po zanimanju je liječnik i u vrijeme ugovaranja kredita nije imao trgovačko društvo niti obrt u svom vlasništvu. Nakon nekog vremena otplate mjesečni anuiteti su počeli rasti i nakon stupanja na snagu izmjene Zakona ponuđena im je mogućnost konverzije kredita u EUR, što im je bila slamka spasa budući da je bilo vrlo teško otplaćivati visoke mjesečne anuitete. Negdje godinu dana nakon konverzije u drugoj banci je dobio povoljniji kredit te je zatvorio ovaj. Nakon što su uredili kuću s obitelji je u istoj stanovao sve dok je nisu prodali, što je bilo nakon otplate kredita.

16. U odnosu na tuženikove prigovore o primjeni navedenih presuda VSRH, vrijedi odredba čl. 502. c ZPP-a o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude, prema kojem propisu se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502. a st. 1. ZPP za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su

određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U takvom slučaju sud će biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati (čl. 502. c ZPP), slijedom čega su ovi prigovori neosnovani. Sukladno članku 502.c ZPP, ovaj sud je vezan za utvrđenja iz navedenog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je u ugovorima o kreditu sklopljenima od strane tuženika kao kreditora, u razdoblju kada je sklopljen i prijemni Ugovor, nišetna odredba o valutnoj klauzuli vezanoj uz valutu CHF, neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s tim da je tuženik u ovom postupku mogao dokazivati da je u konkretnom slučaju bilo pregovaranja oko spornih ugovornih odredbi, te da je tužitelj bio upozoren na sve rizike predmetnog pravnog posla, odnosno da mu je objašnjeno koje rizike preuzima na sebe ugovaranjem valutne klauzule u CHF.

17. Iz navedenog slijedi da su odredbe konkretnog Ugovora o kreditu koji su sklopile stranke, u dijelu kojim je obveza vezana za valutu CHF, nepoštene i kao takve nišetne. Odredbom čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23), dalje u tekstu ZOO, propisano je da nišetnost neke odredbe ugovora ne povlači nišetnost ugovora u cijelosti, ako on može opstati bez nišetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora, ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, ali će ugovor ostati valjan, čak iako je nišetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora, u slučaju kada je nišetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

18. Sklapanjem Dodatka Ugovoru, neravnoteža u pravima i obvezama otklonjena je za buduće razdoblje, jer je istim Dodatkom Ugovor konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, što, međutim, ne znači da je tužitelj uistinu i obeštećen kao da nišetnih ugovornih odredbi nije bilo, odnosno, ne znači da je u potpunosti doveden u pravni položaj u kojem bi bio da u predmetnom Ugovoru nije bilo nepoštenih i nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli. Naime, o pitanju postojanja pravnog interesa za pokretanje i vođenje parnica u kojima tužitelj ističe nišetnost ili traži utvrđenje nišetnosti ugovornih odredbi ugovora o kreditu zaključenog u valuti CHF, a u slučajevima kada su stranke zaključile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, već se je izjasnio i VSRH u svojoj odluci od 12. veljače 2019. donesenoj u predmetu posl. br. Rev-2868/2018 povodom izvanredne revizije, u kojoj je postavljeno pitanje gubi li sklapanjem dodatka ugovora o kreditu korisnik kredita pravni interes zahtijevati utvrđenje nišetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

19. Na tako izričito postavljeno pravno pitanje, navedeni sud je izrazio stav da sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15, dalje ZID ZPK), kojim je izvršena konverzija kredita u valuti CHF u kredit uz valutnu klauzulu u valuti EUR, a kojim su u prethodno zaključenom ugovoru o kreditu izmijenili odredbe glede valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, i kojim su postigle sporazum o raspolaganju preplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu u valuti CHF nišetne. Ovo stoga što korisnik kredita i nadalje tvrdi da mu nije u cijelosti podmiren dug, odnosno da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećen glede posljedica koje su proizvele nišetne ugovorne

odredbe, slijedom čega i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatu, pri čemu treba imati u vidu i to da ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla, kao i da ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO. Isto stajalište je taj sud izrazio i u kasnije donesenoj odluci posl. br. Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.

20. Po utvrđenju ovoga suda, tužitelj, neovisno o zaključenom sporazumu o konverziji, ima pravni interes za pokretanje predmetne parnice, odnosno ovlašten je u istoj pozivati se na ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, odnosno tražiti utvrđenje njihove ništetnosti, kako bi na temelju toga ostvario zaštitu povrijeđenih prava za koja smatra da mu pripadaju, odnosno kako bi ostvario pravo na obeštećenje zbog primjene tih ništetnih odredbi, a takav zaključak je u skladu i s pravnim shvaćanjem izraženim i u odluci Suda EU, donesenoj 14. ožujka 2019. godine u predmetu C-118/17 (Dunai protiv Erste bank Hungary), prema kojem shvaćanju odredbu čl. 6. st. 1. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim ugovornim odredbama uvijek treba tumačiti na način da nepoštene ugovorne odredbe nisu obvezujuće za potrošače, i to kao da nikada nisu postojale, tako da ne mogu imati učinak u odnosu na potrošača, sve to s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedena odredba ne bi postojala. Stoga u situaciji kada su nepoštene ugovorne odredbe izmijenjene ili zamijenjene drugim odredbama s ciljem kako bi se neki ugovor održao na snazi, i to ne samo onda kada do toga dođe izravnim intervencijom zakonodavca, već i onda kada do toga dođe intervencijom ugovornih strana izvršenom temeljem neke zakonske odredbe, kao što je to ovdje slučaj, to nikako ne može imati za posljedicu smanjenje zajamčene pravne zaštite potrošača, što znači da potrošač u svakoj situaciji, pa tako i u konkretnom slučaju tužitelj, mora imati mogućnost uspostave, činjenično i pravno, one situacije u kojoj bi se nalazio da takva nepoštena odredba nije postojala, a osobito mora imati mogućnost ostvarivanja povrata koristi koju je trgovac neopravdano stekao na njegovu štetu temeljem nepoštene i ništetne ugovorne odredbe.

21. Konverzija kredita u valuti CHF, onako kako je uređena navedenim Zakonom odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, i niti jedna odredba ZID ZPK ne širi primjenu konverzije na izvanugovorne odnose stranaka, kao što su restitucijski zahtjevi (stečeno bez osnove) temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Konačno, treba imati u vidu i to da se tužiteljica niti jednom odredbom sklopljenog Dodatka Ugovoru ne odriče prava zahtijevati potpuno obeštećenje temeljem ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu u valuti CHF. Iz sadržaja Dodatka Ugovora o kreditu na temelju kojeg je provedena konverzija ne proizlazi da bi tužitelj pristao slobodnom voljom, niti da je sporazumno s tuženikom, kako to tvrdi tuženik, pristao da se iznosi uplaćeni s osnove ništetne odredbe Ugovora o kreditu kojima je bila regulirana valutna klauzula uračuna u Izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF od 30. rujna 2015., niti je tuženik na kojem je teret dokaza takvu činjenicu dokazao, niti je predložio provođenje dokaza na takvu okolnost. Nadalje tuženik nije dokazao niti je predložio provođenje dokaza na okolnost utvrđivanja da bi se tužitelj odrekao svojih prava da ostvaruje pravo na povrat uplaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe ugovora o kreditu tj. valutne klauzule za koju ugovornu odredbu je utvrđeno odlukama VTSRH i VSRH da je ništetna, niti je to utvrđeno njegovim iskazom, kojim dokazuje da ga je potpisao, jer nije imao izbora zbog povećanog iznosa mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF.

Ujedno se ističe kako čl. 19.c točka 4. ZID ZPK nije propisano da bi se uplate s osnova ništetnih ugovornih odredbi prilikom konverzije uračunavale u iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (čl.19. c. točka 4. ZID ZPK). U konačnici prema odredbi čl. 19.c. ZID ZPK točkom 1.-3. zakonodavac je propisao kako se konverzija provodi na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita (točka 1.), dočim u točki 2. čl. 19. c. ZID ZPK zakonodavac propisuje da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu te u točki 3. čl. 19.c. ZID ZPK propisano je da početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom.

22. Zaključno, s obzirom na ništetnost navedenih odredbi, tuženik ne bi imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju istih, odnosno, sukladno čl. 323. ZOO, bio bi dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Nadalje, i člankom 1111. ZOO, koji uređuje institut stjecanja bez osnove, propisano je da je stjecatelj dužan vratiti dio imovine druge osobe koji je prešao u njegovu imovinu, odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi, ako taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu. Pritom je za istaknuti da se tužitelj može pozivati na utvrđenja iz presude donesene u postupku povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, iako ne potražuje naknadu štete, jer pravilnim tumačenjem odredbe članka 502. c ZPP, proizlazi da taj termin podrazumijeva sve vrste, odnosno oblike kompenzacija koje potrošač postavlja prema trgovcu, a ne samo zahtjeve za naknadu štete, jer on tvrdi da provedenom konverzijom nije u potpunosti obeštećen.

23. Sud je imao u vidu i presudu Suda Europske unije C-118/17 od 14. ožujka 2019. u kojoj je izraženo shvaćanje kako činjenica da su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene nepoštenim i ništavim te zamijenjene novim odredbama da bi se održao postojeći ugovor na snazi ne može imati za učinak smanjenje zaštite zajamčene potrošačima, kao i shvaćanje Suda Europske unije u odluci broj C-452/18 od 9. srpnja 2020. u kojoj se navodi „...da članak 6.stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da mu se ne protivi mogućnost da odredba ugovora koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač, a za koju se u sudskom postupku može utvrditi da je nepoštena, valjano bude predmet ugovora o obnovi između tog prodavatelja robe ili pružatelje usluga i tog potrošača, kojim se potomji odriče učinka do kojih bi dovelo proglašavanje te odredbe nepoštenom pod uvjetom da to odricanje rezultat je slobodnog i informiranog pristanka potrošača...“. Nadalje se navodi „Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 u vezi s točkom 1. Pod točkom (q) njezina Priloga, kao njezin članak 6. stavak 1. treba tumačiti na način da odredba sadržana u ugovoru koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač kako bi razriješili postojeći spor, a kojem se potrošač odriče isticanja pred

nacionalnim sudom zahtjeva koje bi mogao istaknuti da nema te odredbe, može se smatrati „nepoštenom“, osobito ako navedeni potrošač nije mogao raspolagati relevantnim informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze;..“

24. Sud je imao u vidu i odluku VSRH poslovni broj Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022., Rev-637/2019-2 od 15. studenog 2022., kao i Rev 1096/2022-2 i Rev-925/2023 od 8. travnja 2025.

25. Kako je prethodno navedeno, imajući u vidu sadržaj Dodatka Ugovora o kreditu koji su stranke sklopile, te odredbe čl. 19.c. ZID ZPK, kao i stajališta Europskog suda pravde i VSRH izraženo u odluci poslovni broj Rev-18/2018 i Rev-1096/2022, po utvrđenju ovoga suda, tužitelj osnovano zahtijeva povrat preplaćenih iznosa s osnove ništetnosti valutne klauzule u CHF. Kao što je prethodno navedeno i obrazloženo, tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao u tijeku ovog postupka, niti je dostavio dokaz, da bi se tužitelj odrekao svojeg prava na sudsku zaštitu u smislu da zahtijeva povrat pretplaćenih iznosa koji su predmet ovog spora, niti je dokazao da bi tužitelju predočio i informirao ga o ekonomskim posljedicama koje za njega nastaju u smislu da će obuhvatiti izračunom sve uplaćene iznose, pa i one koje je tužitelj uplatio na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u postupku konverzije.

26. Prema mjerodavnoj praksi Europskog suda pravde u predmetu C-186/16 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke, a koje informacije tuženik nije pružio tužitelju niti je dokazao da bi mu pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke. Nije sporno da je tuženik proveo konverziju kako je to propisano ZID ZPK, a u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu navedena stajališta, tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao da bi tužitelja informirao kako uplaćene iznose s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu će uračunavati u otplatu mjesečnih anuiteta („namirenje budućih anuiteta“) za kredit u valuti EUR koji su izračunati u otplatnom planu (simulirani otplatni plan) sve do 30. rujna 2015., niti da bi o istome postigao sporazum s tužiteljem.

27. Na okolnost visine iznosa anuiteta koje je tužitelj preplatio svojom otplatom Ugovora o kreditu radi ugovorene valutne klauzule, na ime dužnih kunskih iznosa anuiteta u odnosu na kunske iznose koje bi bila dužna platiti po ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan isplate kredita do 30. rujna 2015., ukupna preplata iznosa anuiteta po mjesecima, iznosa zakonske zatezne kamate na svaki utvrđeni preplaćeni iznos od dana preplate pa do konverzije, iznosa preostale neotplaćene glavnica u trenutku konverzije uzimajući u obzir početni tečaj, odnosno anuitete po početnom otplatnom planu, te iznosa nakon uračunate pretplate prilikom konverzije, i iskaza tzv. negativne tečajne razlike proveden je dokaz financijskim vještačenjem po Darku Prpić, stalnom sudskom vještaku.

28. Iz njegova nalaza i mišljenja proizlazi da ukupno razlika u iznosu anuiteta po tečaju na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 259.931,75 kn, za anuitete koje je nalazom utvrđen više uplaćen iznos, odnosno 34.498,89 EUR. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu

banke primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznos preostale glavnice primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 120.284,58 HRK, odnosno 15.964,51 EUR. Iznos preostale glavnice prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije 27. siječnja 2016. prema prometu po kreditu iznosi 203.834,47 EUR što u kunskoj protuvrijednosti po tečaju HNB-a na dan konverzije iznosi 1.562.493,54 HRK. Iznos preostale glavnice primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 326.003,60 CHF što u kunskoj protuvrijednosti po tečaju HNB-a na dan isplate kredita iznosi 1.442.208,96 HRK. Razlika između iznosa 1.562.493,54 HRK i iznosa 1.442.208,96 HRK je 120.284,58 HRK, odnosno 15.964,51 EUR. Prema Dodatku ugovoru o kreditu utvrđena je preplata tužitelja po izvršenim uplatama po kreditu u CHF u odnosu na anuitete po kreditu u EUR, na dan 30. rujna 2015. u visini 103.660,64 HRK, odnosno 13.758,13 EUR. Za vještaka pitanje da li se preplata utvrđena po konverziji odbija od zateznih kamata ili više uplaćenih iznosa i da li tužitelj ima pravom samo na više plaćene razlike anuiteta ili tuženiku treba priznati i negativne za vještaka predstavlja pravno pitanje. Ukoliko obračunamo zatezne kamate na više plaćene razlike zbog promjene tečaja do dana provođenja konverzije (27. siječnja 2016.) one iznose 92.914,24 HRK odnosno 12.331,83 EUR. Ukoliko od više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja, zateznih kamata obračunatih na te više plaćene razlike do provođenja konverzije 27. siječnja 2016., te razlike preostale glavnice prilikom provođenja konverzije oduzmemo iznos preplate utvrđen na dan 30. rujna 2015. od strane banke dobijemo preostali iznos od 369.469,93 HRK odnosno 49.037,08 EUR.

29. Iz njegova pisanog očitovanja po prigovorima tuženika proizlazi da je izračun razlike preostale glavnice prilikom konverzije kredita izračunat na dan 27. siječnja 2016., a ne 30. rujna 2015., te je izračun napravljen prema prometima po kreditu na dan kada je konverzija stvarno provedena.

30. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, kao i njegovo očitovanje, jer je detaljno obrazložen, stručan i izrađen na temelju cjelokupne relevantne dokumentacije, a ni stranke na isti nisu imali prigovora u pogledu njegova računskog dijela.

31. Kako je prihvaćen nalaz i mišljenje vještaka, to je usvojen tužbeni zahtjev i tužitelju dosuđen traženi iznos od 34.498,89 EUR, s osnove plaćene razlike zbog valutne klauzule odnosno razlike u iznosu anuiteta u odnosu na početno ugovoreni tečaj CHF, temeljem čl. 1111. ZOO-a, kao i iznos obračunatih zateznih kamata na više plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule u iznosu 12.331,83 EUR, koliko iste iznose prema izračunu vještaka za razdoblje do konverzije, 27. siječnja 2016., što ukupno iznosi 46.830,72 EUR, koji iznos je umanjnjen za iznos priznate pretplate u konverziji u visini 13.758,13 EUR, slijedom čega je tužitelju dosuđeno 33.072,59 EUR.

32. Budući da je razlog ništetnosti prijepornih ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo njihova nepoštenost, tužitelju je uz primjenu članka 1115. ZOO-a dosuđena zatezna kamata na pojedine iznose koji su plaćeni na ime ispunjenja nepoštenih ugovornih odredbi tekućim od prvog sljedećeg dana od dana konverzije, 27. siječnja 2016. do isplate u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, te od 1. siječnja 2023. do isplate, temeljem iste odredbe ZOO-a i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22).

33. Sud je odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj zahtijeva isplatu razlike glavnice u visini 15.964,51 EUR sa zateznim kamatama od 27. siječnja 2016. do isplate, zbog sljedećih razloga;

34. Nije prieporno da je konverzija provedena sukladno odredbi čl. 19. c ZID ZPK. Tuženik je konvertirao glavnicu kredita u CHF u kunsjoj protuvrijednosti u valutu EUR te je potom primijenio na tako konvertiranu glavnicu kamate na kredite. Kako tuženik nije konvertirao glavnicu kredita u visini koja je utvrđena na dan konverzije već je konvertirao glavnicu kredita u CHF koja je ugovorena i to na dan isplate kredita, te kako tužitelj nije bio u obvezi vratiti konvertiranu visinu glavnice utvrđene na dan konverzije u valuti CHF, to po shvaćanju ovog suda, tužitelj neosnovano zahtijeva isplatu razlike glavnice. Tuženik je proveo konverziju sukladno ZID ZPK, i činjenica da je prilikom konverzije na strani tužitelja utvrđena pretpлата, ne znači da mu pripada pravo na isplatu razlike glavnice. Naime, tužitelj je, sukladno sklopljenom Aneksu br. 1 u obvezi platiti utvrđeni iznos manjka, sukladno čl. 19. c st. 1. toč. 6. ZID ZPK (čl. 8. Dodatka). I taj iznos, kao i iznos razlike glavnice su posljedica sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu između stranaka, koje odredbe nisu ništetne, što tužitelj ni ne utvrdi, a ni sud iste ne nalazi ništetnim. Uostalom, sud je u ovoj pravnoj stvari dosudio tužitelju preplaćene iznose tako da je primijenjen tečaj CHF na dan isplate kredita tijekom cijelog ugovornog razdoblja do dana konverzije, pa kako su tužitelju dosuđeni preplaćeni iznosi prema početnom tečaju za CHF, te kako je tuženik proveo konverziju sukladno ZID ZPK, to tužitelj neosnovano zahtijeva preplaćeni iznos glavnice. Pri tome se ističe da je tuženik primijenio visinu tečaja kako je propisano čl. 19.c. ZID ZPK toč. 7. i 8. koja glasi:

"7. iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015., kao razlika novog otplatnog plana utvrđenog sukladno točki 3. ovoga stavka i uplaćenih iznosa utvrđenih sukladno točki 4. ovoga stavka, pri čemu iznos preplate utvrđen u točki 5. ovoga stavka ne umanjuje iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR, a manje uplaćeni iznos utvrđen u točki 6. ovoga stavka namiruje se sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača,

8. učinak konverzije utvrdi kao razlika:

- stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunata u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se ograničenje tečaja iz članka 11.d ovoga Zakona odnosi na obroke odnosno anuitete u CHF i valutnoj klauzuli u CHF koji dospijevaju do isteka roka ograničenja iz članka 11.d ovoga Zakona i

- iznosa neotplaćene glavnice iz točke 7. ovoga stavka."

35. Kako je tuženik proveo izračun prema odredbi čl. 19. c. ZID ZPK, te kako nije bila obveza tuženika primjenjivati povoljniji tečaj, sud je odbio tužbeni zahtjev u tom dijelu.

36. Pri tome se ističe i da Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj U-I-3685/2015. i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o

potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.), kao i prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama ("Narodne novine" broj 102/15.). Ustavni sud Republike Hrvatske u svom obrazloženju u bitnom navodi ..."Ustavni sud, kada odlučuje o osnovanosti prijedloga za ocjenu suglasnosti osporenih odredaba ZID ZPK-a i Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama u konkretnom slučaju, ostaje pri svom stajalištu, izraženom u rješenju od 11. studenoga 2016., da su ZID ZPK i Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama posebni zakoni ne-sistenskog karaktera s trajnim učinkom kojima su uvedene specifične interventne zakonske mjere javnopravnog karaktera donesene u cilju otklanjanja neravnoteže u vjerovničko-dužničkim odnosima u slučaju CHF kredita." (točke 17. do točke 33. rješenja Ustavnog suda Republike Hrvatske).

37. Samim time, kad se uzme u obzir što obuhvaća ova tzv. razlika glavnice, kako je prethodno obrazloženo tj. u biti je to valutna razlika, nije osnovan prigovor zastare za taj dio zahtjeva, kako je obrazloženo za neosnovan prigovor zastare za samu valutnu klauzulu u CHF.

38. Sud je dopustio preinaku tužbe povišenjem tužbenog zahtjeva u podnesku tužitelja od 7. kolovoza 2024., sukladno nalazu i mišljenju vještaka, jer tužitelj isto nije mogao učiniti prije provedenog dokaza financijskim vještačenjem, te jer je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, sukladno čl. 190. ZPP-a. U odnosu na istaknuti prigovor zastare u odnosu na preinačeni zahtjev ističe se da sve i kad bi to bilo izvan roka, treba primijeniti odredbu čl. 241. ZOO-a prema kojoj podnošenjem tužbe (4. svibnja 2023.) za utužene iznose je prekinuta zastara, te taj prekid traje do pravomoćne odluke u ovom postupku, slijedom čega tužitelj može raspolagati tužbenim zahtjevom na ovaj način tijekom parnice, zbog čega je isti neosnovan. Tako i pravno shvaćanje Građanskog odjela VSRH posl. br. Su-IV-123/2024-5 od 27. svibnja 2024. prema kojem i slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva."

39. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 2. ZPP-a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (49.037,08 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23).

40. Tužitelj je u cijelosti uspio s osnovom tužbenog zahtjeva, te u omjeru 67% s visinom, slijedom čega je njegov uspjeh u sporu 84%.

41. Tužitelju zastupanom po odvjetnici priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT 500 bodova), zastupanje na ročištima održanim dana 8.2.2024., 16.9.2024., 8.5.2025., 14.4.2026. i 26.5.2026. (Tbr 7. toč. 1. i 3. OT 2050 bodova), sastava podneska od 11.9.2023. i 6.8.2024. (Tbr 8. toč. 1. OT 1000 bodova), odnosno 7.100,00 EUR, trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu 1.775,00 EUR, što ukupno iznosi 8.875,00 EUR, koji trošak je umanjen za 16% odnosno za 1.420,00 EUR za koliko tužitelj nije uspio u parnici, a tuženik jest, slijedom čega priznati trošak zastupanja tužitelja iznosi 7.455,00 EUR, čemu je pribrojen trošak plaćenog predujma za provođenje financijskog vještačenja u

iznosu 350,00 EUR, i plaćene sudske pristojbe na tužbu u visini 258,81 EUR, tako da ukupno priznati trošak tužitelja iznosi 8.063,81 EUR, sukladno čl. 155. ZPP-a.

42. Budući da je tužitelj tražio zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, a kako parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud mu je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude u ovoj pravnoj stvari, to jest od 26. svibnja 2026. do isplate.

43. Zatezna kamata na parnični trošak je dosuđena u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu, 26. svibnja 2026.

Sutkinja

Jadranka Liović Merkaš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku 15 dana od dana primitka prijepisa ove presude.

Dna:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-89ddb**

Kontrolni broj: **0973c-7268a-b3474**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.